

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJS

KALVINIMO LIUDYTOJAS

AGATHA
CHRISTIE

OBULYS

AGATHA CHRISTIE

KALTINIMO LIUDYTOJAS

GERIAUSIOS
DETEKTYVO KARALIENĖS
ISTORIJOS

Iš anglų kalbos vertė
VAIVA LANSKORONSKYTĖ

OBUOLYS

IVADAS

Turėčiau pradėti nuo pradžių. Prieš kelerius metus nebuvo nieko skaičiusi apie Agathą Christie, taip pat niekada nežiūrėjau nė vieno pagal jos romanus statyto filmo. Taip, nors keletą jų buvau mačiusi, bet niekada nė vieno nežiūrėjau nuosekliai, nuo pradžios iki pabaigos. Dažnai praeidavau pro Martino teatrą, kur daugiau nei šešiasdešimt metų šimtus kartų buvo rodomi „Pelėkautai“.

Žengdavau į gatvę, kad išvengčiau ant šaligatvio susigrūdusios minios. Agathos Christie vardas man buvo puikiai žinomas, tad maniau, jog viską, kas tik įmanoma, apie ją jau esu girdėjusi: klebonijos ir kaimų žaluma, Rytų ekspresas ir Nilas, užmiesčio namai ir ant grindų gulintis kūnas. „Žudikas“ – kažkas rėkia, o tikrasis nusikaltėlis tarnauja kaip katalizatorius žaismingam

paslapties atskleidimui. Kartas nuo karto pažeriamas paslaptin-gas užuominas gali išnarplioti tik pašaliečiai – tokie kaip aštria-akė, aštrialiežuvis Džeinė Marpl arba ūsuotas belgas, detektyvas Erkiulis Puaro. Tai yra pramoga. Jauki. Tipiška senosios Anglijos nostalgija. Situacija sėkmingai išnarpliojama, nusikaltėlis iden-tifikuojamas ir grąžinamas *status quo*. Galiausiai viskas baigiasi laimingai. Taip visą laiką maniau.

Kartą buvau paprašyta perskaityti „Dešimt negriukų“ ir pri-taikyti BBC. Romano vitališkumas mane išmušė iš vėžių. Dešimt nepažįstamųjų paslaptingas šeimininkas pakviečia į atokią salą. Archetipiniai personažai: daktaras, generolas, detektyvas, teisėjas, mokytoja, senmergė, tarnas – tarsi stalo žaidimo figūrėlės. Įrašy-tas balsas juos visus apkaltina žmogžudyste ir ima vardyti aukas. Personažai vienas po kito miršta. Žudiko ieškoma, tačiau saloje daugiau nieko nėra. Žudikas yra vienas iš jų. Kuris?

Šioje knygoje yra daugybė dedamųjų: uždaro kambario pa-slaptis, drebulį keliantis psichologinis trileris, nuodugnus kaltės prigimties tyrimas, psichopato paveikslas... ir nepaisant aštraus proto, tai kelia šiurpą. Dešimt izoliuotų paranoiškų personažų, susiduriančių su brutalia ir negailestinga akistata, nuo kurios nie-kaip neįmanoma išsivaduoti, paprašyti pasigailėjimo ar pasislėpti. Neatvyks joks seklys, galintis padėti išsiaiškinti užuominas, at-skleisti nusikaltėlį ir atkurti tvarką. Beviltiškas išgyvenimo siekis. Tik tai tėra likę. Mane pribloškė ir tai, jog šis romanas absoliu-čiai atitinka laiko dvasią. Parašytas ir išleistas 1939 m., pasauliui žengiant į dar vieną karo kataklizmą. Istorijoje jaučiama Antrojo

pasaulinio karo chaoso ir žudynių nuojauta, jos šiurpas išgyvenamas kiekvieną sekundę. Giliai juntama visur tvyranti griūties nuotaika.

Po to, kai perskaičiau „Dešimt negriukų“, BBC manęs paprašė pritaikyti ir „Kaltinimo liudytoją“. Tai istorija apie seksą, pinigus, apgavystę, vaidinimą su neįtikėtinais, tiesiog stebuklingais posūkiais. Šiai istorijai būdingi visi niūrūs klasikinio *noir* motyvai: mįslinga *femme fatale* ir iš pirmo žvilgsnio geraširdis vyras, giliai įpainiotas į intrigų tinklą. Veiksmas vyksta (kaip daugumoje šios kolekcijos istorijų) trečiame XX a. dešimtmetyje – lengvabūdiško hedonizmo, šampano, karė šukuosenų, džiazio žiežirbų ir jaudulio eroje. Tačiau tuo pat metu pasaulis skendi didžiuliame skurde. Tai suodinių nuomojamų namų, drėgnų rūke skendinčių gatvių, gęstančių žibalinų žibintų ir šaltos teismo salių šviesos pasaulis. Pirmojo pasaulinio karo šešėliai: seisminės maištų bangos ir viso, kas atrodo užtikrinta, įtrūkiai. Tai tiesiog jausa į tekstą. Televizinėje interpretacijoje Leonardas Voulas, neturtingas jaunas vyras, apkaltinamas pasiturinčios švelnios moters Emili Frenč suviliojimu, manipuliavimu, kad ši vykdytų jo valią, ir nužudymu. Vienos aktorė Romena, vienintelė galinti liudyti Voulo pusėje, atrodo „įsikibusi“ į jį, kaip į šansą ištrūkti iš sudegusių Europos griuvėsių. „Ji yra pavojinga moteris, – sako Meihernas, – labai pavojinga.“ Advokatas negali jos perprasti.

Ryšys tarp Emili Frenč ir Leonardo Voulo, kaip jis pats apibūdina, yra motiniškai šiltas, tačiau gali būti suprantamas ir kaip romantinis. Tarnaitė Džanetė apibūdinama kaip itin pavydi

moteris, negalinti pakęsti Leonardo Voulo. Net profesijai atsida-
vęs, dalykiškas, nuolatos sausai atsikrenkščiantis advokatas Mei-
hernas, nuolat valantis savo pensnė, nėra iki galo atsparus. Jis tie-
siog apsėstas Romenos žavesio. Jo sausa, senamadiška kalba tiesiog
prisipildo erotizmo per viešą moters pažeminimą teismo salėje. Jis
mato jos išskirtinį kūną, kaip ji liepsnoja ir skleidžiasi tarsi tro-
pinė gėlė. Tiesiog jauti, kaip jis mėgaujasi stebėdamas Romenos
nusižengimą. Liepsninga moteris dabar jau nebe tokia pavojinga.
Viskas sprogska kaip bomba. Įstatymas nebūtinai yra teisingas.
Teisingumu lengva suabejoti, nes jį valdo emocijos, kuriomis len-
gvai manipuliuojama. Christie atkreipia dėmesį, kad svarbi yra ne
tiesa, o vaidinimas. Vaidinimas yra viskas.

Tai svarbi visų Christie tekstų tema. Žmonių tikrosios tapaty-
bės ir jų motyvai slepiami. „Dešimt negriukų“ personažai žvelgia
vienas į kitą kaip į atpažįstamus archetipus, tačiau svarsto, kas jie
iš tiesų yra ir ką gali. Kas matoma už jų turtų, lyties, įsitikinimų
ir statuso fasado? Tas pats pasakytina ir apie šių trumpų istorijų
personažus. Visi žmogiški santykiai – tarp vyrų ir moterų, tėvų
ir vaikų, senų draugų – dvelkia grėsme. „Filomelių kotedžas“ –
idiliški namai aistringiems jaunavedžiams – pamažu virsta Mė-
lynbarzdžio pilimi, kurioje jauna žmona bijo savo naujo vyro. Po
jaukia šeimynine atmosfera paslėptas pagalbos šauksmas. Paprasti
daiktai ir kasdieniai ritualai tiesiog alsuoja šiurpu. Geraširdišku-
mas ir žmogiškasis padorumas neapsaugo. Tai, greičiau, leidžia
suprasti, kad esi pažeidžiamas ir lengvai nugalimas. Vienoje žiau-
riausių istorijų „Mėlynosios vazos paslaptis“ linksmas jaunas vyras

ir aistringas golfo žaidėjas paskęsta beprotybėje ir haliucinacijoje, nes tiki, jog girdėjo beviltišką moters šauksmą „žudikas“. Jaunuo-
lis kreipiasi į žmones, kuriais pasitiki, pagalbos, tačiau šie tik dar
labiau pagilina jo sumišimą ir neviltį. „Raudonajame signale“ vie-
nas iš personažų išgirsta, kad iš pažiūros visiškai normalus žmo-
gus gali būti potencialus pavojaus bendruomenei šaltinis. Kitais
žodžiais tariant, niekuo negalima pasitikėti. Nė viena esybe. Nie-
kada negali žinoti, kas ji iš tiesų yra.

Visiškai normalūs. Jūsų kaimynai. Žmonės, kuriuos matote
kiekvieną dieną. Šeima. Moteris, šalia jūsų sėdinti traukinyje. Jie
atrodo taip pat kaip jūs. Kalba kaip jūs. Niekuo neišsiskiria. Ta-
čiau vieną akimirką, nežinia kada, gali visiškai persimainyti. Ty-
rinėja jus, supranta, ką gali laimėti, ir žino, kada turi atsitraukti.

Man kelia nuostabą gili, nepatogi įtampa, paranoja ir siaubin-
gas smurtas. Taip, žmogžudysčių detektyvai paprastai būna įtemp-
ti ir juose turi būti jaučiamas smurtas, tačiau Agathos Christie
istorijose slypi ir šis tas daugiau. Dauguma rašytojų sugeria savo
laiko rūpesčius, tačiau Agathos Christie istorijose juntamos visos
gijos ir virpesiai. Tiesiog perskrodžiamas pats angliškumas. Seno-
sios vertybės ima trupėti. *Status quo* negražinamas, nesulaukiame
laimingos pabaigos. Tikėjimas, įstatymas, statusas, privilegija ir
profesija yra tik trapios kaukės, kurios neapsaugo nuo išsišiepusių
plėšrūnų. Kraujas liejasi ir gyvybės prarandamos. Visi esame pa-
tyrę siaubingų dalykų. Pavojus glūdi visur. Negali žinoti, kas yra
kas. Ar kokteilis, kurį tau siūlo, nėra užnuodytas? Ar paprasčiau-
sia žvakidė negali būti panaudota kaip ginklas, jei tavo gyvybė

ims trukdyti kažkieno ambicijoms. Tiesiog nieko nežinai. Niekuo negali pasitikėti. Tad nepasitikėk nė vienu. Netgi savimi pačiu.

Nes grobuonis gali būti ir pats.

SARAH PHELPS

2016

TURINYS

Kaltinimo liudytojas	13
Nelaimingas atsitikimas	43
Ketvirtasis vyras	57
Mėlynosios vazos paslaptis	81
Ispaniško šalio paslaptis	107
Filomelių kotedžas	131
Raudonasis signalas	163
Antrasis gongas	191
Šešiapensio daina	225
SOS	251
Dingęs testamentas	275
Puaro ir regatos paslaptis	295

KALTINIMO LIUDYTOJAS

Ponas Meihernas pasitaisė savo pensnė ir sausai atsikrenkštė. Tuomet dar kartą pažvelgė į priešais jį sėdėjusį vyrą, kaltinamą tyčine žmogžudyste.

Ponas Meihernas – smulkus, preciziškas, stilingai, tačiau ne pernelyg puošniai apsirengęs vyras. Iš jo veido žvelgė pora pilkų skvarbių akių. Jokiu būdu ne kvailys. Kaip advokato, pono Meiherno reputacija labai aukšta. Nors su klientais bendraudavo sausiai, tačiau nepasakytum, kad nežmogiškai.

– Turiu dar kartą jus išpėti, kad esate labai dideliame pavojuje, todėl turite būti absoliučiai atviras.

Leonardas Voulas, išmeigęs baimės kupinas akis į baltą sieną priešais jį, staiga pažvelgė į advokatą.

– Aš žinau, – beviltiškai pratarė, – jūs nuolat man tai kartojate. Tačiau vis dar niekaip negaliu susivokti, kad esu kaltinamas žmogžudyste. Žmogžudyste... Tokiu niekšingu nusikaltimu...

Ponas Meihernas buvo praktiškas ir neemocionalus. Jis dar kartą atsikosėjo, nusiėmė pensnė, kruopščiai ją nuvalė ir vėl užsidėjo ant nosies. Tada pasakė:

– Taip, taip, taip. Tačiau dabar, mano brangus pone Voulai, turime sutelkti visas pastangas, kad jus ištrauktume. Turime laimėti. Mes privalome laimėti. Turiu žinoti visą tiesą, kad suvokčiau, kiek pavojinga jums gali būti ši byla. Tuomet galėsime parengti pačią geriausią gynybos taktiką.

Jaunasis vyras beviltiškai spoksojo į jį ta pačia išsigandusia išraiška. Ponui Meihernui byla atrodė pakankamai tamsi, o suimtojo kaltė – akivaizdi. Dabar, pirmą kartą, jis pajautė abejonę.

– Jūs manote, kad aš esu kaltas, – žemu balsu pratarė Leonardas Voulas. – Bet, Viešpatie, prisiekiu, kad nesu! Žinau, kad įrodymai yra prieš mane, žinau. Esu pakliuvęs į tinklą, visur aplink mane žioji jo akys ir įtraukia, kad ir kuria kryptimi pasisukčiau. Tačiau aš nepadariau to, pone Meihernai, nepadariau!

Tokioje padėtyje žmogus paprastai jau būtų linkęs prisipažinti. Ponas Meihernas tai žinojo. Ši situacija jam kėlė nuostabą. Vis dėlto, gali būti, kad Leonardas Voulas nekaltas.

– Jūs teisus, pone Voulai, – rimtai kalbėjo advokatas. – Visa byla yra pasisukusi prieš jus. Nepaisant to, aš tikiu jūsų žodžiais. Dabar pažvelkime į faktus. Noriu, kad savais žodžiais kuo tiksliau papasakotumėte, kaip susipažinotete su panele Emili Frenč.

– Tai nutiko vieną dieną Oksfordo gatvėje. Pamačiau per gatvę einančią pagyvenusią moterį. Ji nešėsi labai daug ryšulių. Gatvės viduryje juos pametė ir bandė susirinkti, tačiau į ją vos neatsitrenkė autobusas. Išsigandusi triukšmo ji visgi spėjo pasitraukti į kelkraštį. Surinkau ryšulius, kaip galėdamas švariau nuvaliau nuo jų purvą, vieną perrišau virvele ir grąžinau jai.

– Nesijautėte išgelbėjęs jos gyvybę?

– O Dieve, ne! Tai buvo paprasčiausias mandagumas. Ji buvo man labai dėkinga, šiltai padėkojo, kažką pasakė apie mano manieras, esą aš nesu kaip dauguma jaunesniosios kartos žmonių. Tikslų žodžių nepamenu. Tuomet kilstelėjau kepurę ir nuėjau tolyn. Niekaip nesitikėjau pamatyti ją dar kartą. Tačiau gyvenime būna daug atsitiktinumų. Vieną vakarą sutikau ją vakarėlyje draugo namuose. Ji mane iš karto atpažino ir paprašė prisistatyti. Tada sužinojau, kad ši moteris yra Emili Frenč ir gyvena Kriklvude. Šiek tiek su ja pasišnekėjau. Supratau, kad ši pagyvenusioji dama griebdavosi drastiškų priemonių, kad patrauktų žmonių dėmesį. Manau, kad ir aš pakliuvau ant jos kabliuko, nes bet kas būtų pakliuvęs. Atsisveikindama ji šiltai paspaudė man ranką, pakvietė kada nors būtinai ją aplankyti. Kai pasakiau, kad žinoma, man būtų malonu, paprašė, jog įvardyčiau konkrečią dieną. Iš tiesų visai nenorėjau eiti, tačiau atsisakyti būtų buvę nemandagu, tad pažadėjau ateinantį šeštadienį. Po to, kai ji išėjo, apie šią moterį kai ką sužinojau iš savo draugų. Ji buvo turtinga, ekscentriška, gyveno viena su savo tarnaitė ir turėjo ne mažiau nei aštuonias kates.

– Aišku, – įsiterpė ponas Meihernas. – Apie jos gerovę sužinojote dar pažinties pradžioje?

– Jei jūs manote, kad aš to klausiau... – karštai pradėjo Leonardas Voulas, tačiau ponas Meihernas gestu jį nutildė.

– Turime iš anksto mąstyti, kaip būtų matys kaltinančioji pusė. Niekam neateitų į galvą kalbėti apie panelę Frenč kaip apie skurstančią senutę, nors ji gyveno varganai, beveik kukliai. Net jei jums buvo kalbėta priešingai, jūs ją pamatėte varganomis aplinkybėmis – nuo to reikėtų ir pradėti. Kas tiksliai jums papasakojo apie jos gerovę?

– Mano draugas Džordžas Harvis, kurio namuose ir vyko vakarėlis.

– Ar jis prisimintų taip kalbėjęs?

– Iš tiesų, nežinau. Jau praėjo nemažai laiko.

– Taigi, pone Voulai, supraskite, jog pirmiausia kaltintojai pabrėš, kad jūs buvote keblioje finansinėje padėtyje. Tai tiesa, ar ne?

Leonardas Voulas įraudo.

– Taip, – pasakė jis žemu balsu. – Tuo metu mane buvo ištikusi nesėkmių vortinė.

– Taigi, – dar kartą prakalbo ponas Meihernas, – skendėdamas finansinėse bėdose jūs sutinkate šią turtingą pagyvenusią damą ir noriai leidžiatės į draugystę. Dabar, jei mes esame tokioje pozicijoje, kad jūs nežinojote, jog ji yra pasiturinti, ir aplankėte ją tiesiog iš nuoširdaus draugiškumo...

– Bet taip ir yra!

– Drįstu manyti. Aš neginčiju paties momento. Tik bandau žvelgti į jį iš šalies. Labai daug kas priklausys nuo pono Harvio atsiminimų. Ar tikėtina, kad jis prisimins tą pokalbį?

Leonardas Voulas kelias minutes pamąstė. Tuomet jau kiek prašviesėjusiu veidu gan tvirtai pasakė:

– Nemanau, kad ši taktika galėtų būti sėkminga, pone Meihernai. Keletas vakarėlyje buvusių žmonių girdėjo jo pastabą ir vienas ar du iš jų pasišaipė iš mano sėkmės su pagyvenusia turtin-ga dama.

Advokatas pasistengė nusišluoti savo nusivylimą rankos mostu.

– Deja, – tarė jis. – Tačiau džiaugiuosi jūsų atvirumu, pone Voulai. Man reikia, kad jūs vestumėte mane. Jūsų spėjimai yra gana teisingi. Sekti linija, apie kurią aš mažčiau, būtų pragaištinga. Turime palikti šį išeities tašką. Susidraugavote su panele Frenč, atsiliepėte jai, bendravimas intensyvėjo. Mums reikia suprasti aiškią to priežastį. Kodėl jūs, jaunas, trisdešimt trejų metų, sportiškas, populiarius tarp savo draugų vyras tiek daug laiko skyrėte vyresnei moteriai, su kuria tarsi sunkiai ką galėtumėte turėti bendro?

Leonardas Voulas nervingai pasirėmė ant savo rankų.

– Negaliu, tikrai negaliu jums paaiškinti. Po pirmojo vizito ji spaudė mane aplankyti dar kartą, pasakojo, kad yra vieniša bei nelaiminga. Man buvo sudėtinga atsakyti. Ji taip atvirai rodė savo prielankumą man, kad aš atsidūriau keistoje padėtyje. Matote, pone Meihernai, esu gan silpnos natūros žmogus. Prisiekiu, esu vienas iš tų, kuriems sunku pasakyti „ne“. Taip pat galite tikėti, galite netikėti manimi, tačiau pastebėjau, kad imu prisirišti prie

senutės. Mano mama mirė, kai buvau mažas, augino teta, kuri taip pat mirė man nesulaukus penkiolikos. Jei pasakyčiau, kad man nuoširdžiai patiko būti tiesiog myluojamam ir lepinamam, manau, kad jūs paprasčiausiai juoktumėtės.

Ponas Meihernas nesijuokė. Jis nusiėmė ir pavėlė savo pensnė. Paprastai tai būdavo jo gilaus susimąstymo ženklas.

– Priimu jūsų paaiškinimą, pone Voulai, – galiausiai atsakė. – Tikiu, kad psichologiškai tai gali būti įmanoma. Ar tai supras komisija, jau kitas klausimas. Prašau, tęskite savo pasakojimą. Kada pirmą kartą panelė Frenč paprašė jūsų pasidomėti jos verslo reikalais?

– Po trečio ar ketvirtro vizito. Ji mažai ką suprato apie piniginius reikalus, rūpinosi keliais investavimais.

Ponas Meihernas aštriai pažvelgė.

– Būkite atsargus, pone Voulai. Tarnaitė Džanetė Makenzi teigia, kad jos ponias buvo puiki verslininkė ir visus piniginius reikalus tvarkydavo savarankiškai, tą patį gali paliudyti ir jos bankininkai.

– Nieko negaliu apie tai pasakyti, – rimtai pasakė Voulas. – Man ji pati taip sakė.

Ponas Meihernas keletą akimirkų tylėdamas jį stebėjo. Nors neketino to sakyti, tačiau jo įsitikinimas Leonardo Voulo nekaltumu tuo metu tik dar labiau sustiprėjo. Jis šiek tiek žinojo pagyvėnusių moterų psichologiją. Įsivaizdavo panelę Frenč, susižavėjusią jaunu vaikiną ir tiesiog ieškančią pretekstų jį pasikviesti į namus. O kas galėtų būti geriau už tariamą verslo reikalų neišmanymą?

Ji buvo pakankamai gyvenimo mačiusi moteris, jog suvoktų, kad niekas labiau nepritrauks vyro nei jo viršenybės patvirtinimas. Leonardas Voulas pakliuvo į jos meilikavimų tinklą. Taip pat, greičiausiai, ji visiškai nebuvo prieš, kad šis jaunas vyras žinotų apie jos turtingą padėtį. Emili Frenč buvo valinga pagyvenusi moteris, už tai, ko siekia, galėjusi mokėti atitinkamą kainą. Visa tai greitai prabėgo pono Meiherno mintyse, tačiau apie tai neužsiminęs jis uždavė dar vieną klausimą:

– Ar paprašytas imdavotės jos reikalų?

– Taip.

– Pone Voulai, – kreipėsi advokatas, – paklausu jūsų labai svarbaus klausimo, į kurį gyvybiškai būtinas atviras atsakymas. Jūs buvote keblioje finansinėje padėtyje. Turėjote galimybę prieiti prie senos damos, tvirtinusios, jog nieko nenusimano apie finansus, sąskaitų. Ar kada koku nors būdu panaudojote savo naudai jums patikėtas paslaptis? Ar kokios nors transakcijos metu gavote finansinės naudos, tikėdamasis, kad tai niekada neišlįs į dienos šviesą? – jis toliau klausinėjo. – Prieš atsakydamas šiek tiek palūkėkite. Mums atviri du keliai. Galime teigti, kad būdamas sąžiningas negalėjote įvykdyti žmogžudystės, ypač turint omenyje, kad gauti finansinės naudos visada turėjote lengvesnę galimybę. Iš kitos pusės, jei būtų įrodyta, kad jūs naudojotės senąja dama, tuomet juo labiau – jūs neturėjote jokio žmogžudystės motyvo, nes neketinote prarasti patogaus įplaukų šaltinio. Ar suvokiate skirtumą? Labai prašau, gerai pagalvokite prieš atsakydamas.

Tačiau Leonardui Voului laiko visai neprireikė.

– Mano reikalai su panele Frenč buvo absoliučiai sąžiningi ir švarūs. Kaip galėdamas geriau veikiau jos labui, visada stengiausi gilintis į reikalo esmę.

– Ačiū, – tarė ponas Meihernas. – Jūs palengvinote mano minčių eigą. Pagirsiu jus pasakydamas, jog manau, kad esate pernelyg protingas, kad meluotumėte man tokiu svarbiu klausimu.

– Žinoma, – rimtai pasakė ponas Voulas. – Ginantis svarbiausia akcentuoti, jog aš neturėjau žmogžudystės motyvo. Jei manoma, kad palaikiau draugystę su pagyvenusia dama, tikėdamasis finansinės naudos, kaip suprantu jūsų žodžius, jos mirtis turėjo mane nuvilti?

Advokatas rimtai į jį pažvelgė. Tuomet labai kruopščiai pakartojo savo judesį su pensnė. Dar iki galo neužsidėjęs jos ant nosies, vėl prakalbo:

– Ar jūs nežinote, pone Voulai, kad esate pagrindinis panelės Frenč paveldėtojas?

– Ką? – kalinys pašoko ant kojų. Jo nuostaba buvo staigi ir nekontroliuojama. – Viešpatie! Ką jūs sakote? Ji man paliko savo pinigus?

Ponas Meihernas lėtai palingavo. Voulas vėl panarino savo galvą tarp rankų.

– Jūs teigiate, kad nieko nežinote apie šį testamentą?

– Teigiui? Aš pirmą kartą apie tai girdžiu!

– O ką jūs pasakytumėte į tai, jog tarnaitė Džanetė Makenzi prisiekia, kad jūs tikrai žinojote? Ji tvirtina, kad ponias jai buvo pasakojusi, jog informavo jus apie šį reikalą ir savo ketinimus?

Skaitykite likusius
300 iš 320 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Dvylika šiurpių ir prikaustančių dėmesį detektyvo karalienės Agathos Christie istorijų apie keistas žmogžudystes ir kitokius neįtikėtinus nusikaltimus. Nuo įspūdingo pirmojo pasakojimo (įkvėpusio klasikinį kino trilerį, nominuotą „Oskarui“) iki išskirtinių detektyvinės literatūros perlų – geriausiai nepaprastą Agathos Christie talentą atskleidžiantys pasakojimai apie gluminančius nusikaltimus ir stulbinančią seklio dedukciją.

Kai kaltinamojo žmona įsikiša į nužudymo tyrimą, byla pasisuka demoniška kryptimi... Moters intuicija ir užtaisyta revolveris – dažniausiai mirtinas derinys... Įklampusio automobilio vairuotojas ieško pagalbos atokiame dvare, bet gauna baisų perspėjimą... Erkiulį Puaro pasamdžiusi nužudymo auka įvelia detektyvą į keistą žmogžudystę užrakintame kambaryje...

Nuo nemirtingų detektyvų su Erkiuliu Puaro ir mis Marpl, kurie varžosi su beveik bendraamžiu Šerlocku Holmsu, iki šokiruojančių trumpų pasakojimų, tokių kaip „Ir tada nieko neliko“ ar „Kaltinimo liudytojas“ – Agatha Christie nuolat pranoksta pati save.

- Mary Jane Clark, „New York Times“ bestselerių autorė

Agatha Christie - visų laikų daugiausia publikuojama autorė, kurios knygų tiražus pralenkė tik Biblija ir W. Shakespeare'o leidimai. Jos knygų parduota daugiau nei milijardas egzempliorių anglų kalba ir daugiau nei milijardas užsienio kalbomis. Detektyvo karalienė mirė 1976 m., po šešis dešimtmečius trukusios vaisingo kūrybinio darbo.

DETEKTYVO KLASIKA

Jeigu jums patinka klasikiniai detektyvai bei tokios knygos, kaip „Šerlocko Holmsa ir daktaro Džono H. Vatsona istorijos“ bei „Žmogžudystė Margo gatvėje“, privalote perskaityti ir „Kaltinimo liudytoją“.

ISBN 978-609-484-365-5

9 786094 843655

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idėjos gilesnės ir ilgiau neišnykstančios

Vidinio nuotraukos, detektivo © Tiesiog. Svarbiausia

Skaitmeninis žmogų ir gamtos